

Smidlertid er dette maastee Noget, der kan rettes og nøiere faae sin Forklaring; men det er mig bekjendt, at det nævnte Tilfælde ikke er enestaaende, [men at det paa flere Steder forholder sig saaledes, at der imellem Byerne findes Veistykter, som vedkommende Autoriteter nægte at optage paa Regulativet for offentlige Biveie, og som dog ere uundværlige for de enkelte Grundeiere, og som de ere nøbte til at holde farbare. Det er et Forhold, som efter min Mening fortjener saavidt muligt at komme paa det Klare. Søvrigt er jeg enig med de Herrer, der troe, at det er heldigt, at Sagen kommer frem. Om Loven end ikke er paatrængende nødvendig alle Steder, kjender jeg dog ikke saa Tilfælde, for hvis Vedkommende det vilde være heldigt, at Loven udkom, forsaavidt man kunde faae den rigtig klar og tydelig. Hvad der er uklart for mig, er den skarpe Begrænsning mellem Veie, ublagte til almindeligt Brug, og private Veie. Denne Begrænsning forekommer det mig meget vanskeligt at træffe, idet det Offentlige jo paaftaaer, at naar Veien er ublagt paa Forblander, og det ublagte Stykke er uden Hartkorn, og Grundeierne ikke have Byrde af det og ikke Skjode paa det og heller ikke have Ret til at benytte det — dog skulde jeg troe, at de havde Ret til at benytte Græsningen derpaa — have de ikke Ret til at forbyde Nogen at passere Veien. Dette finder jeg billigt; men at tvinge de Enkelte til at vedligeholde Veien til almindeligt Brug vil ikke være billigt. Lovens Bestemmelser ville ikke komme til at gjælde ethvert Sted, f. Ex. ikke Ublodder ved en Kyst, eller hvor en luftet Veie ender ved et Huus eller en Skov, og hvor der ikke kan være Tale om Gjennemkjørsel, men hvor der kun er Færdsel, naar Grundeierne skulle ud til deres Lodder, eller Folk ville hen til de Mænd, der boe ved Veien. I disse Tilfælde kommer Spørgsmaalet ikke frem, men der er ikke saa Tilfælde, hvor det kommer frem, og jeg synes, at det her er det rette Sted at faae det bragt frem.

Faber: Jeg er ganske enig baade med den ærede Forslagsstiller og de andre foregaaende ærede Talere i, at en Lov som denne er fornøden paa Grund af de indvillede Forhold, der finde Sted i den deri omhandlede

Retning, hvilket ikke alene gjælder for Landets men ogsaa for flere Kjøbstæders Vedkommende; det er med Hensyn til det sidste Forhold, jeg agter at sige et Par Ord. Forholdet i Kjøbstæderne er maastee endog mere indviklet end paa Landet, som Forslaget nærmest synes at have for Sie. Det handler kun om saadanne private Veie, som ikke egne sig til at optages paa Regulativet, og sandsynligviis er der nærmest tænkt paa saadanne Veie, der heller ikke i Fremtiden ville egne sig dertil; paa Kjøbstædernes Grund er Forholdet noget anderledes, thi der kunne Giere af Grunde ublægge private Veie for at blive istand til at sælge deres Grunde til Byggeplads, og saadanne Veie ville vel i Reglen ikke i Begyndelsen egne sig til Optagelse paa Regulativet; men naar Grundene begynde at bebygges, og de dertil hørende Veie at blive Gader, ville de efterhaanden blive egnede til offentlig Vedligeholdelse, og er en saadan Veie da i en meget slet Tilstand, vil Kommunalbestyrelsen trykke sig ved at sætte Kommunen i den bethdelige første Beskoning. Nu har man ikke i Kjøbstæderne nogen Bestemmelse for, hvorledes de paagjældende Grundeiere skulle deeltage i noget større Forhold ved en saadan Veis første Istandsættelse, og man trænger altsaa der til Bestemmelser i denne Retning, saameget mere, som der kan blive Tale om Brolægning og altsaa om store Bekostninger. Dette Savn har ogsaa været følt i flere Kjøbstæder, og jeg veed, at der fra en af de større Kjøbstæders Kommunalbestyrelse foreligger for Ministeriet et Andragende om at faae Forholdet ordnet. For Kjøbenhavns Vedkommende er dette skeet ved Loven af 14de Decbr. 1857 og det er mig bekjendt, at det Andragende, jeg omtalte, netop gaaer ud paa at søge at faae Loven for Kjøbenhavn med de nødvendige Modifikationer overført paa Kjøbstæderne, hvilket jeg vilde ansee for at være heldigt. — Da der for Diebliffet ikke er nogen Minister her tilstede, vil det ikke kunne blive oplyst, hvorvidt Ministeriet agter at forelægge en saadan Lov for Kjøbstædernes Vedkommende; men jeg troer, at det vilde være værd at tage under Betænkning i det Udvalg, som jeg antager vil blive nedsat i denne Sag, om det ikke vilde være rigtigt at indskrænke den fore-